

10 e Kamer

Nr. 266/04
VAN HET PARKET

Nr. 96242
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

9 december 2005

not. 66.17.3045/95/3 van het openbaar ministerie tegen:

Nr. _____
ambtenaar, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Beklaagd van: te _____ van mei 1995 tot op datum der dagvaarding:

Bij inbreuk op art. 44 § 1-1, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

- gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :
namelijk een oprit in asfalt aangelegd en instandgehouden te hebben;

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde :

(ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)
_____ en oppervlakte : hand/huis - IOa 50ca wijk en
nummer van het kadaster : _____ en de eigenaar-(s) - eigenares
ervan geïdentificeerd zijnde als:

_____ , geboren te _____
op _____ , ambtenaar, wonende te _____

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 27 januari 2004, 16de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Past de dagvaarding aan zoals volgt:

"Te

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

in casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 mei 1995 tot en met 31 mei 1995 :

Een oprit in asfalt te hebben aangelegd.

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 mei 1995 tot en met 31 mei 1995 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

gelegen in de ruimtelijk kwetsbare gebied, meer bepaald natuurgebied.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

ligging:

aard en oppervlakte : hand/huis – 10a 50ca

wijk en nummer van het kadaster :

eigenares ervan geïdentificeerd zijnde als:

, geboren te , op , ambtenaar,

wonende te ,

Veroordeelt de beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B, zoals aangepast, samen tot een geldboete van € (200, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd =) 991,57.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 40 opdecimen verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beklaagde éénmaal deze som;

Legt tevens aan de veroordeelde een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

(K.B. 11.12/01 tot wijz. K.B.23.12/93 -Wet 28.07/92)

Beveelt aan beklaagde over te gaan tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand conform de vordering van de gemachtigde ambtenaar dd. 04.12.1996 en dit binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn dat de stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Veroordeelt de beklaagde tot de gerechtskosten deze in hun geheel begroot op € 73,06.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 februari 2004 door de beklaagde.
- 11 februari 2004 door het Openbaar Ministerie.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester
i, advocaat aan de balie te ,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2.1. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd:

“ te

Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake door,

a. van 1 mei 1995 tot en met 31 mei 1995:

een terreinverharding in asfalt te hebben aangelegd,

b. vanaf 1 juni 1995 tot 1 april 1998,

de onder a vermelde toestand in stand te hebben gehouden”.

De beklagde heeft zich hierover bij monde van zijn raadsman verdedigd. Zoals door de verdediging zelf ter terechtzitting van het Hof uiteengezet en uit het dossier blijkt moet met "oprit" in de zin van de oorspronkelijke telastlegging worden begrepen de terreinverharding in asfalt aangebracht zowel op de strook grond vanaf de grens van de uitwijkstrook van de openbare weg tot aan de taverne als op de rechts van het hoofdgebouw gelegen losweg en toegang tot garage, met een totale oppervlakte van ongeveer 200 m², zoals afgebeeld in oranjekleur op stuk 16.

De beide onderdelen van de aldus verbeterde telastlegging betreffen hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

2.2. Zoals aan de beklagde werd gesignaleerd maakt het in onderdeel a van de telastlegging te last gelegde feit thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S.29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel b van de telastlegging te last gelegde misdrijf van instandhouden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in natuurgebied, een kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

3. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de beide onderdelen van de telastlegging ten grondslag liggen de uiting van éénzelfde strafbaar opzet en maken zij slechts één misdrijf uit, waarvan de verjaringstermijn slechts een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, dit is 31 maart 1998. De verjaring werd regelmatig gestuit door de beslissing van de eerste rechter van 17 december 2002 om de zaak in voorzetting te stellen op de terechtzitting van 24 juni 2003; sedert 17 december 2002 is minder dan vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging, zoals hiervoor onder 2.1 nader omschreven, lastens de beklagde bewezen.

5. De feiten die aan de onderscheiden onderdelen van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in onderdeel b van de bewezen verklaarde telastlegging, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd, dan nog in natuurgebied, totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke commerciële belangen.

De hierna uitgesproken geldboete vormt daarom een noodzakelijke en passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Het Hof gaat daarom ook niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling; een veroordeling ter zake is overigens niet van aard enige sociale reclassering van de beklaagde in het gedrang te brengen. In het voordeel van de beklaagde houdt het Hof bij de bestraffing rekening met het feit dat de beklaagde een bescheiden aanvang heeft genomen met het herstel van de plaats in de vorige staat.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende

fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van¹ het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

Nu de straf op te leggen aan de beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

6.1. De gemachtigde ambtenaar vorderde bij brief van 4 december 1996 met bijlagen (stukken 12, 13 en 14) als herstelmaatregel het herstel van de plaats in de vorige toestand bij toepassing van artikel 65 § 1.a van de voormelde Stedenbouwwet. Bij gebrek aan enig andersluidend bericht moet er vanuit worden gegaan dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur deze herstellvordering verder zet (art. 198 DORO).

6.2. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

Vooreerst is het zo dat nog geen herstel van de plaats in de vorige toestand werd verwezenlijkt. De foto's neergelegd op de terechtzitting van 18 november 2005 wijzen enkel op een bescheiden begin van uitvoering van het herstel. Het herstel zoals gevorderd door de administratieve overheid houdt de volledige uitbraak en verwijdering in van de terreinverharding in asfalt zoals beschreven onder 2.1.

Verder is het zo dat geen regularisatievergunning werd afgeleverd. De beklaagde heeft jarenlang gepoogd een dergelijke vergunning te bekomen. De stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door de bestendige deputatie van de Provincieraad van ¹ van 16 september 2004, "hernomen" door de beslissing van de bevoegde Vlaamse minister van 31 augustus 2005 na beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie, betreft geen regularisatie van de door het misdrijf tot stand gebrachte toestand. Het gaat integendeel om een vergunning voor het aanbrengen van een nieuwe, andere verharding "mits naleving van de voorwaarden vervat in het advies van de afdeling Natuur". De voorwaarden van dit advies van de afdeling Natuur Oost-Vlaanderen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap luiden als volgt: "– alle verhardingen dienen met een waterdoorlatend materiaal uitgevoerd te worden, ook de inkom en de toegangswegen; - klinkers kunnen gebruikt worden indien zowel de voegen als de fundering waterdoorlatend zijn". De vergunde werken impliceren precies een voorafgaand herstel van de plaats in de vorige toestand zoals gevorderd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vermits zij de voorafgaande uitbraak en verwijdering van de volledige terreinverharding in asfalt noodzakelijk.

6.3. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij

werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoort bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. Het herstel legt meer bepaald aan de beklagde geen onverantwoord hoge lasten op; de vordering is niet kennelijk onredelijk.

7. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 4 december 1996 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklagde in de periode vermeld in het bewezen verklaarde onderdeel b van de verbeterde telastlegging om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de voldoende ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
38, 40, 41, 65, 100 Strafwetboek,
162, 182, 190, 194, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2.1. vermeld,

veroordeelt de beklaagde voor de onderdelen a en b van de verbeterde telastlegging samen tot een geldboete van € (400, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 983,15 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor de helft van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe de beklaagde wordt veroordeeld,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te _____, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door het uitbreken en verwijderen van de volledige terreinverharding in asfalt, hiervoor onder 2.1. nader beschreven, binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 73,06 in eerste aanleg en op € 85,88 in beroep.

Kosten:		
	Afschriften:	22,80
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	25,27
		<hr/>
		78,07
	+ 10 % :	7,81
		<hr/>
	Totaal :€	85,88

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **9 december 2005**.

Aanwezig :

I, kamervoorzitter,

II, raadsheer,

III, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer III op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

IV; advocaat-generaal,

V, griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en);